RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 99.209 van 27 september 2001
in de zaak A. 93.880/VII-22.197

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 24 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BENOIT, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 6 december 1999 en verklaarde zich op 8 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 5 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 mei 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

> "Betrokkene werd verhoord op 18 mei 2000 in het Centrum voor Illegalen te Merksplas, bijgestaan door een tolk, die de taal U. en P. machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Majdteymouri.
>
> Betrokkene, die verklaart de XXX nationaliteit te bezitten, zou lid geweest zijn van de 'youth wing' van de 'M. L.' sinds einde 1998. Hij zou informatiesecretaris zijn geweest voor de regio K. Begin juli zou er een bijeenkomst van zijn partij zijn geweest, maar een zestal mensen van de 'XXX Student Federation' onder leiding van S., verstoorden deze bijeenkomst. Er ontstond een gevecht en betrokkene zou met een mes in de rechterdij zijn gestoken. Hij zou naar het dichtstbijzijnde hospitaal zijn geweest om zich te laten verzorgen. In september 1999 zou S. zijn gedood bij een familiedispuut. Betrokkene zou korte tijd daarvoor een dispuut hebben gehad met S. en twee mensen zouden naar de politie zijn gegaan en een klacht tegen betrokkene hebben opgesteld. Zijn neef I. vertelde hem dit nieuws. Daarop zou betrokkene gevlucht zijn en hij zou op verschillende plaatsen (R.-I., K.) ondergedoken hebben geleefd. Een vriend zou hem uiteindelijk geadviseerd hebben om zijn land te verlaten. Betrokkene ontvlucht zijn land

op 4 december 1999 en hij komt nog dezelfde dag in België aan. Op 8 december 1999 vraagt betrokkene asiel aan.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene nooit voorheen problemen kende met de autoriteiten. Betrokkene verklaart bovendien zelf dat S. zou zijn gedood bij een familiedispuut, hijzelf zou een alibi hebben en de klacht die tegen hem zou zijn opgesteld komt van twee personen en resulteerde nog niet in een officieel aanhoudingsbevel. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene zich tegen deze klacht niet zou kunnen verweren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (ambassaderapport) blijkt immers dat leden van de 'M.L.' anno 2000 niet louter omwille van politieke redenen worden gezocht.

Betrokkene verbleef bovendien gedurende langere tijd op verschillende plaatsen in XXX zonder er problemen te hebben gekend, wat er op wijst dat een intern vluchtalternatief mogelijk lijkt te zijn.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis- en identiteitsdocument, waardoor zijn reisroute en identiteit niet kunnen worden nagegaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar enig middel het volgende stelt :

"Schending van artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij zonder gegronde redenen in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Dat verzoeker vaststelt dat de feiten waarop hij zijn vrees voor vervolging baseerde onvoldoende onderzocht werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Dat verzoeker wegens zijn lidmaatschap van oppositiepartij M.L., na de machtsovername door Generaal M., in zijn land wordt vervolgd. Dat verzoeker onterecht beschuldigd wordt.

Dat verzoeker vreest wegen(s) deze valse beschuldigingen veroordeeld te worden. Dat hij daarom zijn land ontvluchtte.

Dat verweerder stelt dat in XXX momenteel leden van politieke partijen niet om politieke redenen vervolgd worden. Dat verzoeker niet kan aannemelijk maken dat hij in zijn land een oneerlijk proces zou krijgen of veroordeeld worden.

Dat verweerders informatie afkomstig van de Belgische ambassade evenwel weerlegd wordt door het rapport van het U.S. Department of State dd. 25 februari 2000 aangaande de mensenrechten in XXX. Dat hieruit blijkt leden van oppositiepartijen onder het generaal M.-regime (o)(i)nderdaad nog vervolgd worden. Vooral na de staatsgreep van voormelde werden verschillende medewerkers en aanhangers van voormalig president S., behorende tot M.L., aangehouden. Verschillende van hen zijn nog steeds aangehouden. De door S. opgerichte antiterrorisme rechtbanken functioneren in XXX nog steeds als bronnen van politieke repressie. (cfr stuk 2).

Dat uit voorgaande rapport duidelijk blijkt dat verzoeker bij een terugkeer niet kan rekenen op een eerlijk proces en er wegens zijn politiek engagement vervolging riskeert.

Dat derhalve uit voormelde rapport blijkt dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen en naliet een tweede onafhankelijke bron te consulteren.

Dat verweerder onzorgvuldig te werk ging bij het nemen van een bevestigende beslissing ten aanzien van verzoeker. Dat verweerder de beslissing niet afdoende motiveerde door met alle gegevens van verzoekers asielaanvraag geen rekening te houden.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing stelt dat hij verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt omdat hij zonder problemen langere tijd(e) in XXX kon verblijven.

Dat verweerder evenwel geen rekening hield met het feit dat verzoeker op de verschillende plaatsen in XXX ondergedoken leefde, reden waarom hij voorlopig geen problemen kende. Dat evenwel deze toestand onhoudbaar was, waardoor hij zijn land diende te ontvluchten.

Dat verweerder onzorgvuldig te werk ging bij het nemen van een bevestigende beslissing ten aanzien van verzoeker. Dat verweerder de beslissing niet afdoende motiveerde door met alle gegevens van verzoekers asielaanvraag geen rekening te houden.

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van enig reis- en identiteitsdocumenten, waardoor zijn reisroute en identiteit niet kunnen worden nagegaan.

Dat verzoeker dienaangaande wil opmerken dat in de ontvankelijkheidfase, waarin verzoeker zich bevindt, de bewijslast ligt bij verweerder.

Dat verweerder derhalve in de bestreden beslissing die besluit tot kennelijk ongegrond asielaanvraag niet zomaar kan stellen dat verzoeker niet in het bezit is van reis- en identiteitsdocumenten.

Dat verweerder de feiten, waarop verzoeker zijn asielrelaas steunde, naliet grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid is genomen; dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond werd verklaard op basis van het feit dat zij geen gegevens heeft aangebracht die toestaan te besluiten dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich hierbij, volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing, steunt op het feit dat er geen aanwijzingen waren dat de verzoekende partij zich niet zou kunnen weren tegen de klacht, zij voordien nooit problemen had gehad met de autoriteiten en zij gedurende lange tijd op verschillende plaatsen in XXX had verbleven, wat erop wijst dat een intern vluchtalternatief mogelijk is; dat de verzoekende partij verdacht zou worden van een moord waarvoor zij een alibi zou hebben; dat er, volgens het verhoorverslag,

echter geen aanhoudingsbevel tegen haar werd opgesteld; dat het door de verzoekende partij verder in het verzoekschrift aangehaalde rapport niet op overtuigende wijze aannemelijk maakt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte werd gestoeld op het Belgisch ambassaderapport; dat een verder onderzoek van dit onderdeel van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de beslissende overheid, mits deze die feiten niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelt en beoordeelt; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van het dossier; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de elementen die de verzoekende partij aanhaalt in het verzoekschrift niet toelaten te besluiten dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zou zijn; dat dit onderdeel van het enig middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij, in haar opsomming van geschonden geachte wetsbepalingen, verder de schending aanvoert van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag niet dienstig kan inroepen; dat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij vervolgens opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt; dat genoemd artikel 52 de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt

ingezien op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel eveneens niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

2.5. Overwegende dat verder in de opsomming van geschonden geachte wetsbepalingen, wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat evenwel de genoemde wetsbepalingen tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze bij haar verzoekschrift betrekt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig september tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**